

přiměřenou pomoc lékařskou s léky, jednak lože a pobyt v místnosti zařízené tak, aby vyhovovala potřebám nemocných, dále stravu, dohled a obsluhu, a v případě úmrtí pohřeb.

Nárok veř. nemocnice v J. vznesený na stěžující si pokladnu opřen byl o tvrzení, že František T. byl do nemocničního ošetřování přijat dne 17. června a propuštěn dne 1. července 1921. Tím veř. nemocnice v J. nemohla mínití nic jiného, nežli že poskytovala Františku T. po 15 dní to, zač jí cit. zem. zák. a § 8. zák. o nemoc. pojišťování přiznává právo žádati poplatek.

Okr. nem. pokladna v K. však během správního řízení popírala, že by Františku T. bylo poskytnuto v nemocnici ošetřování a léčení v naznačeném obsahu slova, tvrdíc, že v nemocnici opatrován nebyl, nýbrž že se stravoval ve svém domově a do nemocnice pouze docházel k ambulatornímu léčení. Správnost tohoto tvrzení připustila podle spisů i správa veř. nemocnice v J. v přípisu na zsp-ou z — (»jmenovaný v nemocnici neležel, nýbrž pouze k převazům docházel«), a v přípisu z —, že T. v nemocnici stravován nebyl.

Za tohoto stavu věci sluší míti za prokázáno, že T-ovi se dostalo ve veř. nemocnici v J. pouze lékařské pomoci, nikoli však i opatření (lože a pobytu, stravy a obsluhy).

Je-li tomu tak, pak nelze důvodně tvrditi, že by byl T. býval v nemocnici ošetřován a není splněn předpoklad § 8, odst. 3 nemoc. zák., který váže náhradní povinnost nem. pokladny na podmínku, že člen její byl ve veř. nemocnici nejen léčen, nýbrž i ošetřován.

Okolnost, že člen nem. pokladny byl do nemocnice zapsán a veden v evidenci jako pacient na celé zaopatření, nemůže ještě sama o sobě býti dostatečným podkladem pro nárok nemocnice na náhradu ošetřovacích nákladů, poněvadž nárok tento jí přísluší dle § 5 zák. z 5. března 1888 č. 19 z. z. čes. pouze za skutečné léčení a ošetřování.

Že by však T. byl požíval třebas jen částečného ošetřování v nemocnici v době od 17. června do 1. července 1921, není obsahem spisů doloženo.

Vzhledem k těmto úvahám bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti pro nezákonnost.

Č. 3286.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Odvolá-li se strana v přiznání, domáhajíc se výhod ve smyslu § 16, odst. 2 dávk. řádu z 23. září 1920 č. 545 Sb., na důkaz úředním dotazem u obecního úřadu o okolnostech v přiznání uváděných, nemůže úřad důkaz ten pomínouti z důvodu, že strana okolností těch již v přiznání hodnověrně neprokázala.

(Nález ze dne 25. února 1924 č. 3314).

Věc: Edmund a Anna B. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.

D ů v o d y: Platebním rozkazem insp. pro zem. dávky v Praze z 28. srpna 1922 vyměřena byla z převodu usedlosti č. — ve V., provedeného smlouvou trhovou ze 14. června 1921, dávka z přírůstku hodnoty, při čemž náklad vzešlý dle přiznání z 8. prosince 1921 stavbou nových stájí a přestavbou škrobárny na byty k ceně nabývací připočten nebyl.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání zcizitelů zamítnuto z důvodu, že podle § 16, odst. 2 d. ř. z r. 1920 jest okolnosti, na základě kterých činí se při vyměřování dávky nárok na výhody, již hned v přiznání uvéstí a hodnověrně prokázati. Z uvedeného prý vysvítá, že vyměřující úřad není povinen opatřovati si průkazy o uplatňovaných nákladech, nýbrž že povinnost průkazu postihuje výhradně jen poplatníka samého a že průkaz jest učiniti ještě před vydáním platebního rozkazu; v daném případě předkládán jest průkaz o uplatňovaných nákladech teprve ve stížnosti — pročež prý nelze k nim přihlížeti. — —

Nss uvážil o stížnosti toto:

Dávk. řád z r. 1920 ustanovuje v § 16, odst. 1, že každý zcizitel má do 14 dnů vyměřujícímu úřadu oznámiti zcizovací jednání a při tom uvéstí veškeré pro vyměření dávky podstatné skutečnosti a připojití potřebné listiny v prvopise neb ověřeném opise a dále ustanovuje v § 16, odst. 2, že okolnosti, na základě kterých se činí při vyměřování dávky nárok na výhody (přípočty a pod.) jest v přiznání uvéstí a h o d n o v ě r n ě p r o k á z a t i, jinak k nim při vyměřování dávky nebude přihlíženo.

Zcizitelé v přiznání uvedli podrobně, jaké stavební změny v roku 1916 a 1917 na převedených nemovitostech byly provedeny a jaký náklad byl na ně učiněn, podotkli však, že nemohli předložiti podrobné účty a že okolnosti uvedené možno zjistiti dotazem u ob. úřadu ve V.

Předpis druhého odst. §16 ř. d. nemůže míti ten smysl, že strana musí již k přiznání připojití takové průvodní prostředky, jimiž jsou okolnosti jí uváděné již prokázány, neboť v případě takovém by mohla strana vésti důkaz jediné listinami. Není však důvodu, domnívati se, že dávkový řád chtěl takovou měrou omeziti aneb i zcela vyloučiti právo strany na výhody řádem dávkovým jí poskytnuté. Řád dávkový nevyklučuje tu žádného přípustného prostředku důkazního a nutno proto souditi, že strana, která nemá po ruce listinných důkazů, jest oprávněna v přiznání nabídnouti důkaz kterýmkoli průvodním prostředkem v řízení správním přípustným, tedy i posudkem některého úřadu veřejného, a dlužno pak nabídnutí takového důkazu pokládati za vyhovující cit. ustanovení. V takovém případě nemůže pak ovšem úřad vyměřující nabídnutý způsobilý důkaz prostě pominouti a vysloviti preklusi strany.

Žal. úřad tudíž nepostupoval ve shodě se zákonem, když nehleděl vůbec k důkazu, jež strana nabídla dotazem úřadu vyměřujícího u ob. úřadu a zaujal stanovisko, že strana uplatňované přípočty včas hodnověrně neprokázala.

Naproti tomu není důvodnou výtkou stížnosti, že žal. úřad byl povinen přihlídnouti i k těm dokladům o provedených investicích, které strana předložila teprve ve stížnosti do platebního rozkazu. V té příčině setrvává nss při svém názoru již vícekrátě vysloveném, že úřad není povinen přihlížeti k dokladům předloženým jemu teprve po vyměření dávky.

K vývodům stížnosti jest ještě podotknouti, že v přiznání k dávce nebyl nabídnut důkaz svědectvím D., a že ob. úřad se vyjádřil jen o ceně nemovitosti v den 18. června 1916, nikoli o stavebních nákladech později provedených. Jsou tudíž výtky těchto bodů se týkající neoprávněny.

Stížnost jest tedy odůvodněna pouze pokud vytýká, že nebylo přihlédnuto k důkazu o připočitatelných nákladech již v přiznání k dávce nabízenému dotazem u obecního úřadu a bylo z tohoto důvodu nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6, odst. 2 zák. o ss.

Č. 3287.

V y h o š t ě n í: * Při vyhoštění, vysloveném podle § 2 a § 1 lit. d) zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. stačí, posuzuje-li úřad otázku, ohrožuje-li trestanec z vazby vystupující bezpečnost osob nebo majetku, podle trestných činů, pro které byl odosuzen, a netřeba, aby byl brán ještě zřetel na moraliu trestance a na veřejné mínění o něm. — II. Vyhošťující nálezu nemusí býti opatřen úředním razítkem.

(Nález ze dne 26. února 1924 č. 3234).

V ě c: Karel V. v P. proti zemské správě politické v Praze o vyhoštění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání st-lovu z vyhošťujícího nálezu osp v P. z 25. května 1922 z důvodu, že jsou splněny předpoklady vyhoštění podle § 1 lit. d) a § 2 odst. 1 a 2 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z., poněvadž st-l si podle jednacích spisů odpýkával v době vydání vyhošťovacího nálezu trest 6 měsíčního těžkého žaláře, uloženého mu rozsudkem kraj. soudu v Táboře z 31. srpna 1921 pro zločin zpronevěry dle §§ 183, 184 tr. z. a pro přečin dle § 1 zák. z 25. května 1883 č. 78 ř. z., a vzhledem na počet a povahu svých trestných činů, jakož i na tu okolnost, že byl také usnesením ob. zast. v P., vyhlášeným výměrem ob. úřadu tamtéž z 29. prosince 1921 dle § 11 ob. zřiz. z obce P. vypovězen, ohrožuje povýtečně v politickém okrese p-kém, v němž se před uvězněním po 6 let zdržoval, veřejné zájmy, na jejich ochranu stanoveno odstrčení, neboť může tam, znaje místní poměry a máje delší styky s obyvatelstvem, obzvláště pokračovati ve svém trestním počínání.

K námitce st-lově ve příčině formy vydání vyhošťujícího nálezu podotkla zsp, že naříkaný, st-lem ostatně zničený nálezu, byl dle jednacích spisů náležitě vydán.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnosť vytýká nař. rozhodnutí především nezákonnost, tvrdíc, že žal. úřad překročil meze dané zákonem volné úvaze správního úřadu pro posouzení, kdy osoba vystupující z trestu ohrožuje bezpečnost osob a majetku do té míry, že vzniká ohrožení veřejných zájmů; tyto meze spatřuje stížnost podle celkového textu a intence zák. v tom, že lze vyhostiti jen osoby mravně zkažené, u nichž jest náprava vyloučena, zločince ze zvyku, známé a veřejným míněním za takové pokládáné.